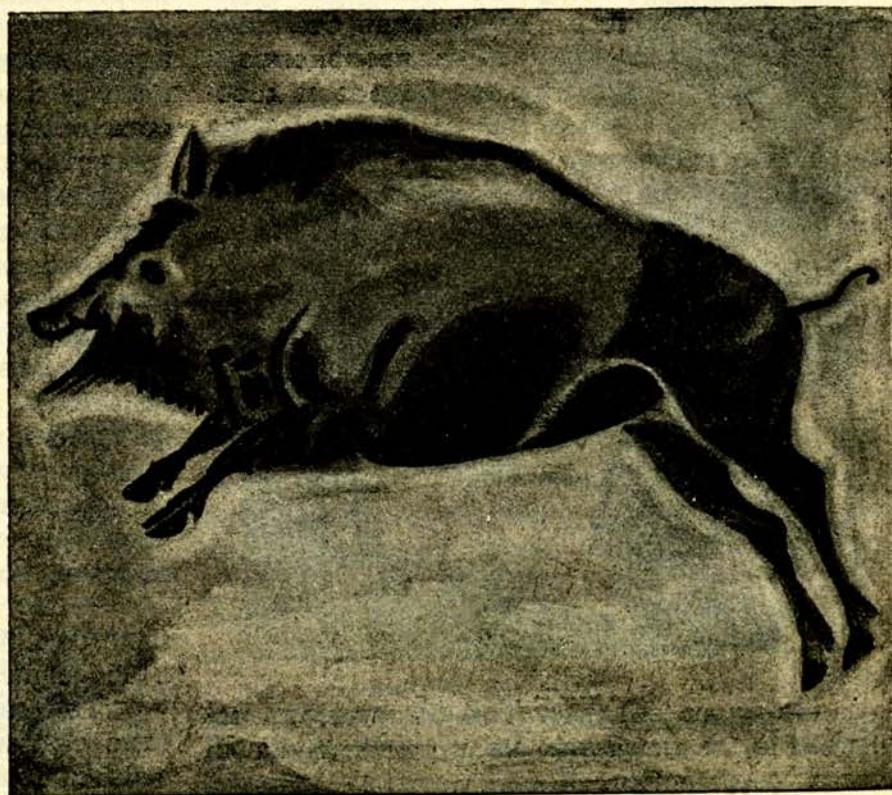

БИЗОНЪ. Изображение на пещерна стена.

Хората не забравили тия първи сгради, а ги взели отсетне за примъръ, та направили нѣщо много по-хубаво. Египтенитѣ почнали да изправятъ предъ вратитѣ на своитѣ храмове по два високи камъка, както нѣкога си първобитнитѣ хора изправяли мениритѣ. Но художницитѣ въ Египетъ умѣели да дѣлатъ много добре камъка; изправенитѣ камъни сѫ изсъчени като чѣтвъртити стълпове, а на върха свършватъ като пирамида. Тѣ се наричатъ обелиски (сиречъ иглоподобни: толкова гладко сѫ издѣлани, че отдалекъ приличатъ на игли).

Въ Египетъ има цѣли сгради, които приличатъ на нѣкогашнитѣ доломени. Египтенитѣ издигали дебели каменни стълпове на редове, а върху тѣхъ слагали водоравно дълги камъни, та се получавалъ покривъ. Такива покрити стаи имало въ храмовете. Но стълповетѣ били гладко издѣлани, а на върха се разширявали като цвѣтъ на водно лале. Тъй проститѣ сглобени камъни станали примъръ да се издигне изящна сграда.

Първобитниятъ човѣкъ далъ начало и на трето изкуство. По стенитѣ на нѣкои пещери, дето живѣли хора презъ бронзовия вѣкъ, има и картини. Тамъ се виждатъ изписани съ черно, червено и жълто изображения на животни — елени, мамути, глигани и бизони, — а нѣкоже има и образи на хора. Тѣ сѫ изписани майсторски, сякашъ сѫ живи; такива изображения наричаме живописни. Тъй се явила живописъта. Отпосле художницитѣ почнали да изобразяватъ по стенитѣ на храмоветѣ и дворците картини съ много хора, животни, кѣщи и и дървета. Научили се да правятъ и повече багри. Минали хиледи години. Живописците работили вече не само по стенитѣ, а и на дѣски, тънка кожа, книга и платно. Едни пишли икони, други — картини, трети — портрети на хора. Най-хубавитѣ живописни изображения, които били изработени презъ това време, сѫ събрани днесъ въ музеитѣ. Николай Райнсовъ

ГЛИГАНЪ ТИЧА. Картина върху стената на пещерата въ Алтамира (Испания).

СПРѢЛАТА МЕЛНИЦА

(Разказъ съ рисунки, рѣзани на дърво, отъ Андре Лагранжъ).

Мелницата на Майсторъ Юмо мелѣше толкова бѣзо и силно — и то денемъ и нощемъ, — че хората ѝ се чудѣха, а мелничарътъ богатѣше.

Тя бѣ сградена навръхъ едно бѣрдо, здраво каца нала. Зидоветѣ ѝ бѣха отъ камъкъ, а изъ тѣхъ се подаваше скелетътъ. Ама ка-

къвъ хубавъ скелетъ, деца мои! Тоя, що го е сглобявалъ въ онова отколешно време, ще да е билъ голъмъ майсторъ! Въ срѣдата имаше едноставна ось, отъ която се излъчвала повече отъ тридесетъ изгънати греди, които поддържаха стаята за живѣнене, перкитъ, покрива и дори мелничаря, който се не вижда-